

Arrest

nr. 126 744 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juni 2013 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N.RIFFI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient 29 mei 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner.

Op 21 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/12/2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze niet toereikend zijn. Immers, de Belgische onderdaan legt een arbeidsovereenkomst, dd. 17/12/2012 voor. Bij dit contract wordt één enkele loonfiche gevoegd. Hieruit blijkt dat de Belgische onderdaan in januari 2013 een inkomen van € 807euro had. Gezien de armoederisicogrens in België voor een alleenstaande gelijk is aan 1000euro, zijn de voorgelegde bewijzen onvoldoende om de toereikende bestaansmiddelen aan te tonen. Gezien de Belgische onderdaan voor zichzelf reeds onvoldoende inkomsten heeft, zijn de voorgelegde inkomsten onvoldoende. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Tevens zijn de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene zelf legt een werkgeversattest voor van onbepaalde duur. De huidige overeenkomst neemt aanvang op 01/02/2013, de proefperiode is 6 maanden. Deze inkomsten zijn niet stabiel aangezien betrokkene nog in zijn proefperiode zit.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt onder meer de schending aangevoerd van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij doet gelden dat de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen niet automatisch tot gevolg kan hebben dat de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. De verwerende partij is verplicht om een individuele behoeftenanalyse te doen. Het is immers mogelijk dat een gezin met een lager inkomen toch in eigen behoeften kan voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheid. *In casu*, zo stelt de verzoekende partij, werd geen individuele behoeftenanalyse uitgevoerd door de verwerende partij. Derhalve maakt zij zich schuldig aan een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota, stellende dat de verzoekende partij verkeerdelijk stelt dat geen behoeftenanalyse gebeurd zou zijn. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom blijkt dat de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende zijn. Gezien de armoederisicogrens in België voor een alleenstaande gelijk is aan 1000 euro, zijn de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende om toereikende bestaansmiddelen aan te tonen. Gezien de Belgische onderdaan voor zichzelf reeds onvoldoende inkomsten heeft, zijn de voorgelegde inkomsten onvoldoende. Tevens zijn de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

2.3. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien

zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]"

Verzoeker is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De partner van verzoeker moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd. Derhalve wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, naar het oordeel van de verwerende partij.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoeftenanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de bijlage 20, aangezien de verwerende partij van oordeel is dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt, is de overheid verplicht om *"volgens artikel 42,§1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden"* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

De argumentatie van de verwerende partij dat wel degelijk een behoeftenanalyse werd gemaakt, waarmee zij doelt op de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het feit dat de referentiepersoon de armoederisicogrens niet bereikt volstaat niet om aannemelijk te maken dat een behoeftenanalyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in de voormelde bepaling. Immers, artikel 42, § 1, tweede lid bepaalt uitdrukkelijk dat *"op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden"*, hetgeen een geïndividualiseerd onderzoek vooropstelt, wat *in casu* onmiskenbaar niet heeft plaatsgevonden.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juni 2013 worden vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS